

JANI PERKONMÄKI

CRIME
TIME

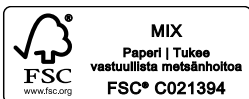

MÄÄRÄNPÄÄNÄ MEDELLÍNIN KARTELLI

JANI PERKONMÄKI

**M Ä Ä R Ä N P Ä Ä N Ä
MEDELLÍNIN
KARTELLI**

**CRIME
TIME**

Ensimmäinen painos

© Jani Perkonmäki ja Docendo 2025
CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Olli Järvinen / Shaky Nut Oy
Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-289-0

Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

”Ooks luku koskaan elämäkertaa,
mis kaikki menee putkeen ekalla kertaa?
Kai unelmat vaatii aina veronsa,
vaik verottajaa koittais huijata.
Oon itkeny silloin ku kukaan ei nää.
Rikkonu suhteit mis on paljon hyvää.
On ollu ikävä äitii, ollu ikävä isää.
Tullu vaikeuksii ja niiden jälkeen vielä lisää.”

– Mikko Harju, *Rikas sydän*

SISÄLLYS

Kaikella on tarkoitus	11
Puu-Tammela	14
Kohti aikuisuutta	26
Ensikosketus alamaailmaan	30
Poliisikoulun pääsykokeet.....	33
Simo Sisu ja poliisikoulu	36
Kentällä	38
Poliisityypit.....	47
Salibandy	57
Rikollisuus	60
Järjestäytynyt rikollisuus	63
Leo.....	73
Nauha KRP:lle	77
Neuvonantaja	80
Oma henki kullan kallis, vai onko?	83
Poliisina alamaailmassa	86
Poliisiuran loppu.....	90
Portsari	92
Kolumbia.....	95
Palkkatappaja Popeye	98
Matka alkaa	101
Roberto De Jesus Escobar Gaviria	112
Jalkapalloa kolumbiassa.....	121
Paluu arkeen	125
Perusperhe Escobar.....	127

Toinen matkani Kolumbiaan	131
Longquero	134
Huumeet	140
Kiinniotto	144
Kylmäkoski	150
Syyttäjän vaatimukset	154
Oikeudenkäynti	156
Vaasan vankila	159
Paluu Kylmäkoskelle	162
Hovioikeuden päätös	167
Huumemaailmassa ei ole mitään hohdokasta	172
Rentoa lomailua tulvan keskellä	176
Vilppulan vankila	181
Pantarangaistus	187
Lonkerobisnes jatkuu	189
Roberto Escobar 2.0	193
Pure coffee ja vähän muutakin	197
Sairaanhoitoa Barrion tyyliin	201
Rooma	203
Marbella	208
Kieroilua perheen selän takana	212
Ceo	214
Pablon muistojuhlat	218
Escobar Incin jälkipyykki	221
El Godoy ja Nena	226
Cocaine Cowboy ja ”Mike”	230
Tarjousia kolumbiasta	236
Marbella 2.0	240
Tukholma	242
Kolumbia 2024 syksy	244
Taulukauppoja ja aika paljon muutakin	250
Supo	264
Tulevaisuus	266
Loppusanat	270

Tätä kirjaa ei olisi koskaan pitänyt kirjoittaa. Ainakaan, jos kysyt niiltä, jotka eivät halua tietää, kuinka helposti raja lailisen ja laittoman välillä hämärtyy.

Minun nimeni ei ole tärkeä. Se, mitä tein, on. Olin poliisi, ja uskoin lain voimaan. Uskoin, että rikolliset ovat tuolla jossain meistä erillään. Kunnes...

Jossain vaiheessa lakaisin säännöt syrjään. En siksi, että olisin ollut pakotettu siihen, vaan siksi, että ymmärsin, kuinka maailma oikeasti toimii. Ei ole olemassa absoluuttista hyvää tai pahaa. On vain valtaa. Joko sinä otat sen, tai joku muu ottaa sen sinulta. Ja siinä vaiheessa, kun oma elämäni alkoi lipua pimeyteen, löysin jonkun, joka oli ymmärtänyt tämän kaiken jo kauan sitten. Miehen jonka nimi on Pablo Escobar.

Monille hän oli hirviö. Toisille legenda. Minulle hän oli jotain muuta, todiste siitä, että järjestelmä on vain heikkojen harhaluulo. Hän ei pelännyt ketään, ei kumartanut kenellekään. Hän rakensi valtakuntansa palasista, jotka muut olivat jättäneet jälkeensä.

Tämä on tarina siitä, miten poliisista tuli jotakin aivan muuta.

Jotkut kutsuvat minua petturiksi. Toiset sanovat, että vain valitsin toisen tien. Minulle sillä ei ole enää merkitystä. Sillä kun katsot tarpeeksi pitkään pimeyteen, se alkaa katsoa takaisin, kuten Nietzsche totesi.

Ja joskus, jos olet tarpeeksi kauan sen armoilla, alat pitää siitä, mitä näet. Tämä tarina on minun lauluni, ei missään nimessä koko totuus. Tämä on vain minun tapani nähdä ja kokea asiat ja sinulla on oma tapasi.

KAIKELLA ON TARKOITUS

Olen aina ajatellut elämää niin, että kaikella on jokin tarkoitus. Mikä tarkoitus asioilla omalla kohdallani on kulloinkin ollut, selvinnee itsellenikin aikain saatossa. Välillä tuntuu, että elän jonkinlaista tosielämän Simcity-peliä, jota joku muu ohjailee ylhäältä käsin aina uuden lisäosan ostettuaan.

Voisi kai sanoa, että 49 vuoteen on mahtunut kaikenlaista. Joku voisi ajatella, että hieman liikaakin yhdelle miehelle. Uskallan kuitenkin väittää, että kyllä tästä elämästä jonkinlaisen actionelokuvan saisi tehtyä. Se, mitä kukin tästä tarinasta uskoo, jää lukijan harteille, mutta voin vakuuttaa kuin Hannu Karpo aikoinaan, tämä tarina on tosi.

Käsittelen kirjassani tapahtumia koko tähän asti eletyn elämän pohjalta, aina lapsuudesta tähän päivään. Matka kulkee Tampereen Puu-Tammelasta lähtien Medellíniin Kolumbiaan. Väliin mahtuu mitä erilaisimpia sattumuksia ja kokemuksia, joita pyrin mahdollisimman realistisesti teille kuvaamaan. Vaikka kirjan nimenä on Määränpäänä Medellínin kartelli, niin kirjassa käsitellään myös viinanhuuruista lapsuuttani, nuoruusaikaa, poliisin työtä,

huumemaailmaa, vankilassa oloa sekä muita elämän kokemuksia tuon pääteemana olevan Kolumbian ohessa. Kirja on siis kokonaisvaltainen paketti siitä, mitä minulle, Jani Mikael Perkonmäelle, on sattunut ja tapahtunut lähes puolessa vuosisadassa.

Miksi sitten kirjoittaa ylipäättään kirja omista henkilökohtaisista asioista? Vastauksena voisi sanoa helposti, että miksi ei, jos siitä vaikka tienaa muutaman euron. Toinen vaihtoehto on koettaa tarjota omalla tarinallaan puhtaasti viihdettä ja väriä ihmisten arkeen. Kolmas vaihtoehto on myös se, että kertoo tarinansa sen takia, että joku saa siitä tukea omaan henkiseen kamppailuun, niin elämän aallokoissa ja vastoinikäymisissä kuin myös onnistumisissa. Tarkoituksenani ei ole glorifioida rikollisuutta tai tehdä itsestäni mitään henkilömyyttiä, mutta en myöskään aio pyydellä anteeksi omia töppäilyjäni. Mitä on tehty, on tehty, ja sillä mennään eteenpäin.

True crimesta puhutaan nykyään paljon. Aihe aiheuttaa keskustelua puolesta ja vastaan sekä tottakai myös paheksuntaa. Toisten mielestä aiheesta ei saisi kirjoittaa mitään, mutta itse ajattelen, että eikö ole parempi, että konnat kirjoittaa nykyään kirjoja rikosten sijaan? Itse ainakin olen vahvasti tämän kannalla. Toki suomalaiseseen kulttuuriin kuuluu kateus, josta varmasti juurtaa vastarinta tätäkin aihetta kohtaan. Aina löytyy Jarmo Kuopiosta ja Pekka Seinäjoelta, jotka varmuudella kertovat negatiivisen mielipiteensä erilailla keskustelualustoilla, vaikka samaan hengenvetoon he ovat juuri näiden tuotosten suurkuluttajia.

On myös hyvä muistaa, että jokainen tekee omat virheensä, mutta jos ne käsittelee hyvin ja saa käsittelyyn oikeaa tukea, niin uskon, että elämästä on aina mahdollista saada uusi ja parempi ote. Siksi näen näille ja myös tälle omalle kirjalleni olevan paikkansa.

Tässä kirjassa käsiteltävät rikokset ovat kaikki joko jo oikeudessa käsiteltyjä tai syyteoikeudeltaan vanhentuneita. Lähes kaikkien kirjassa esiintyvien henkilöiden nimet on vaihdettu.

PUU-TAMMELA

Kaikki alkoi maaliskuussa vuonna 1976 Tampereen Puu-Tammelan alueelta, jossa vietin ensimmäiset reilut seitsemän vuotta. Alueena tuo oli varsin boheemi paikka, jossa elettiin kuin muuta maailmaa ei olisi olemassakaan. Alue oli varsin viihtyisä puutalokortteli, jossa asui kaikenlaista sakkia perusperheistä rikollisiin, juoppoihin sekä romaniyhteisöihin. Arki pyöri aikalailla niin, että viikolla elämä oli melko normaalia, ja viikonloppuisin, varsinkin kesäaikaan porukka kokoontui yhteen ja aikuiset otti häppää ja kakarat juoksivat pihaa ympäri pelaten, painien tai jotain pikku kolttosia suunnitellen. Eli puhutaan melko normaalista tuon aikakauden asuinalueesta.

Puu-Tammelan alueella asuimme isäni ja äitini kanssa, kunnes he erosivat minun ollessani noin seitsemänvuotias. Perheeseemme kuuluivat myös kaksi vanhempaa siskopuoltani. Naapurustossamme asuivat myös äitini vanhemmat sekä yksi muukin sukulainen, mutta en muista mitä sukua hän minulle oli. Meiltä noin kilometrin päässä asuivat sitten isäni vanhemmat.

Lapsena ja nuorena olin arka, vaikkakin pientä pahaa olen aina osannut tehdä. Olin sellainen hintelä silmälasipäinen kaveri, joka haki paikkaansa elämän alkutaipaleella.

Jani lapsena Puu-Tammelassa

Siinä olikin mielenkiintoinen yhtälö, kun elämä tämän kaltaisessa asuinympäristössä altistaa paljon myös rosoisemmalle puolelle ja olet itse juuri tuon sorttinen pojanalku. Aikuisten perusarki sisälsi kuitenkin paljon pimeätä viina-kauppaa, koronkiskontaa sekä pahoinpitelyitä. Sitä kun koko lapsuuden seuraa sivusta, niin se alkaa muovaamaan omaa minuutta ja ajatusmaailmaa väkisinkin siinä vaiheessa kun etsii itseään. En toki väitä, ettenkö olisi tehnyt toillajani, vaikka lapsuuden kokemuksen olisivat olleet jotain ihan muuta.

Oma polkuni alamaailmaan humoristisesti sanottuna alkoi todella pienenä, kun osallistuin jo vauvana myyntihommiin. Isäni myi tuohon aikaan viinaa ja yksi myyntipaikka oli Tammelantori. Hän piti pulloja piilossa vaunujen patjan alla, joten poliisin oli suhteellisen vaikea niitä löytää paikalle tullessaan. Itse kuultuani asiasta ensimmäisen kerran olin huvittunut ja lähinnä pohdin, että pitäisikö pyytää provikkaa varastomiehenä olemisesta. Vakavasti ottaen maailma oli tuohon aikaan erilainen ja ihmiset varsin köyhiä. Itse en näe kovinkaan pahana asiana, että tuohon aikaan lisätienestii tehtiin tällä tapaa.

En tiedä, liittyikö seuraava tapaus yllä olevaan viinanmyyntiin vai mihin, mutta tapaus on jäänyt hyvin mieleeni. Muistan nimittäin tässä kohtaa erään päivän pienenä poikana, kuinka olin isän matkassa perimässä velkoja kavereideni isältä, jolla velat olivat päässeet liian suuriksi. He asuivat viereisen talon yläkerrassa, jonne johti perinteiset puiset portaat. Menin tuolloin isän perässä kohti asuntoa ja kun ovi aukesi, ei ollut epäselvyyttä mikä oli meininki. Isäni löi välittömästi velkaukkoa tauluun ja tämä kellahti selälleen lattialle. Sen jälkeen vielä ryysyistä kiinni ja mies seinälle samalla kysellen, että oliko sitä rahaa, vai kuinka asia hoidetaan. Rahaa ei velkaukolla ollut, joten matkaan lähti

kaasupulloja, osa ikkunan kautta ja yhden raahasin minäkin mukana, kun kerran matkassa oltiin. Se muuten oli kohtuullisen painava ja hankala kuskata, kun ei itsellä ollut juurikaan vielä kokoa saati lihaksia pullon raahaamiseen.

Velanperintä oli muutenkin osana päivittäistä eloa. Tapauksia muistuu mieleen myös toisinpäin. Heräsin yhtenä lauantaina, kun joku koputti ikkunaamme. Äiti meni avaamaan ikkunaa ja isä totesi, ettei ole kotona jos joku kysyy. Ikkunan alla oli naapuritalon nuori romanimies ja isäähän tämä kyseli. Sujuvasti siinä valehdeltiin, että ei ole näkynyt ja näin isän lepo hetki jatkui. No, isä lähti jokusen tunnin päästä liikkeelle, ja näin kuinka välittömästi ulos päästyään hän sai seuraa romanimiehestä, joka otti takin alta metalliputken ja kajautti kunnon laakin isän reiteen. Isästä tuli melko nopeasti kuunteluoppilas. Kovan sanailun jälkeen isä nilkutti matkoihinsa ja tuo romanimies kävi kuittaamassa meille, että sovitaanko, että ensi kerralla ei puhuta paskaa. Siinä kohtaa pikkupoikaa vähän jännitti, mutta se oli sitä elämää.

Kesäaikaan viikonloput olivat Puu-Tammelassa kuin pienillä markkinoilla. Porukkaa riitti, viina virtasi ja välillä oli kunnon painit aikuisen väen kesken. Vanhan liiton iskelmä pauhasi radiosta ja välillä oltiin kuin lavatansseissa. Me poikalauma, vahvistettuna parilla tyttölapsella, pelattiin yleensä jalkapalloa tai treenattiin painiotteita, että pärjättiin jos tuli tilanteita. Todellisuudessa oltiin niin velliperseitä, ettei paljon otteet auttanut, jos meille joku konahti syystä tai toisesta.

Yhteisöllisyys oli tuohon aikaan aivan erilaista kuin nykyään. Silloin naapuriin saattoi oikeasti luottaa, että apua tulee jos sitä tarvitaan. Oli kyse sitten taloudellisesta avusta tai sitten ihan siitä, että joku vieras alkoi hyppimään silmille, niin aina saattoi luottaa porukan voimaan. Toki siihen

liittyi hieman sisäänpäin kääntymistä ja huoli pidettiin vain omista jutuista. Muistan hyvin myös elämänohjeen tuolta ajalta, jonka aikanaan sain juurikin kotopuolesta. Muista poika, ettei toisten asioihin puututa ja poliisille ei vasikoida mistään asiasta. No aika peruskauraahan tuo nyt tietenkin oli, mutta joskus poliisiaikoina, kun tuo lausahdus palasi mieleen, niin ehkä vähän hymyilytti.

Eläminen ympäristössä, jossa säännöt ei välttämättä olleet niin oleellisia, tuo totta kai mukanaan haluja kokeilla omia rajojaan. Muistan hyvin asian koomisuuden, kun sukulaismies lähti käymään Neuvostoliitossa ja kysyi mitä haluaisin tuliaisiiksi. Vastasin reippaana kuuden vanhana, että tuo tupakkia. No sitähan tuli tietenkin ja mikäs siinä, olihan se hyvä tässä kohtaa vetää ensimmäiset savut. Poikien kanssa oltiin fiksuja ja tehtiin varmaakin varmempi suunnitelma. Kaksi sälliä menee aina vuorollaan hiekoituslaatikkoon ja vetää parit henkoset, kun muut pitää vahtia. Siitähän ei kiinni voi jäädä millään, kun kymmenen jatkää supisee laatikon ympärillä samalla, kun laatikon sisältä kuuluu armon ton yskintä ja savu nousee niin kuin taikurin teltasta. Se olikin sitten noin kolme minuuttia, kun naapuritalosta tuli ensimmäinen aikuinen ja tuliaiset läks parempiin suihin.

Kun alkuun oli päästy ja jännääkin oli, niin seuraavaksi saatiin päähämme, että lähdemme kauppaan karkkivarkai siin. Lyömätön suunnitelma oli, että mennään isolla sakilla sisään, jolloin myyjillä ei ole aikaa seurata kaikkia. Sitten vaan taskut täyteen erilaisia makeisia ja pihalle sovittuun kokoontumispaikkaan. Diili porukan kesken oli, että tuleva huippusaalis jaetaan tasapuolisesti kaikille osallisille. Homma lähti etenemään ja koko sakki meni sisään kauppaan. Suunnitelma tavallaan toimi, kun yksi porukasta räpelsi heti niin, että kaupan henkilökunta tajusi kaverin aikeet. Hän lähti juoksemaan karkuun ja luonnollisesti sai myyjät peräänsä.

Mitäs me muut, tietenkin taskut täyteen karkkia ja kikat-
taen karkuun. Että me oltiin ylpeitä ja alettiin heti suunnit-
tella tästä enemmänkin uraa. Se ura ei kuitenkaan kauhean
kauaa kestänyt, koska jo ennen kotiinmenoa oli kauppias
sinne ollut yhteydessä ja pyytänyt vanhempia kaupalle mak-
selemaan poikien kolttosia. Mitään seuraamuksia ei koto-
puolesta tietenkään tullut, sehän nyt oli ihan selvä tuohon
aikaan, niin sitä ei tarvinnut jännittää. Tuohon kyseiseen
kauppaan ei kuitenkaan kehdannut mennä enää kiinnijää-
misen jälkeen. Sen verran siinä omaatuntoa kolkutteli.

Kun saavutin kouluiän, tuli arkeen omat haasteensa.
Minua koulu ei kiinnostanut sitten vähääkään. Jo pelkäs-
tään kouluun herääminen oli vaikeaa. Toisinaan sain hyvän
syyn lintsata, kun porukoiden ryyppyjuhlat kotona olivat
venyneet aamuyön tunneille, eikä kukaan ollut herättämässä
tai vahtimassa, että lähtisin kouluun. Seurasin siis lapsena
sivusta, kun kotona vedettiin viinaa, musiikki raikasi keitti-
össä ja aikuiset huusivat kilpaa milloin minkäkin asian takia.
Välillä tuli herättyä myös siihen, kun poliisi tuli ambulans-
simiesten kera katsomaan, miksi joku oli saanut päähänsä
vertavuotavan haavan. Meno oli siis välillä aika hurjaa, mutta
tuolloin se tuntui normaalilta elämältä, eikä siitä tehty sen
isompaa numeroa. Jos tuo kaikki yllä mainittu tapahtuisi
tässä ajassa, lastensuojelu puuttuisi siihen välittömästi. Tuol-
loin kaikki oli kuitenkin erilaista ja vaikka meillä sossun
tädit kävivätkin juttelemassa, niin huostaanotosta ei ollut
siihen aikaan pelkoa.

Ensimmäisen luokan kävin Tampereen Tammelan kou-
lussa. Minä hintelä kaveri, jota oli helppo kiusata ja tönä
isoine silmälaseineni, koitin sopeutua koulumaailmaan
parhaani mukaan. Haasteita siinä välillä oli, mutta olin kui-
tenkin sen verran välkky, että sain käännettyä kiusaamis-
asetelman jossain vaiheessa pääläelleen. Koulussa nimittäin

oli tarkkailuluokka, jonne kovimmat jätkät oli siirretty normaalikoulun puolelta. Nämä tyypit oli juuri niitä, joita kaikki pelkäsivät. Mietin hetken aikaa miten hyötyisin niiden kovanaamojen maineesta, kunnes tajusin, että yksi meidän naapuruston pojista kaveeraa juuri kahden kovimman jätkän kanssa. Aloin tehdä suunnitelmaa ja keksinkin sen aika pian. Sanoin tälle kaverilleni, että kuulin kahden pahan tyyppin suunnittelevan hänen hakkaamistaan huomenna koulun jälkeen. No kaverihan otti aluksi sen, että ”niin varmaan”, mutta tiesin mitä mieli tekee.

Kun seuraava aamu koitti, kaveria ei koulussa näkynyt. Nämä kaksi kovista kylläkin tulivat heti jutuilleni ja kysyivät mitä olin kuullut ja mistä. Keksin päästäni ummet ja lammet siitä minkälaisia ongelmia olisi kaverilleni ollut tulossa. Kerroin suurinpiirtein kohtauksen jostain huonosta elokuvasta ja sehän upposi korstoihin ihan juuri niin kuin olin toivonut. Lopputulema oli se mitä hain eli, koska olin ollut niin reilu, että olin ilmoittanut heidän ystävälleen tulevista ongelmista, niin tästä eteenpäin he suojelevat myös minua.

Ensimmäisen kouluvuoden jälkeen alkoikin sitten tapahtua ihan urakalla omassa elämässä. Arki sinänsä pyöri hyvinkin samalla tavalla kuin aiemmin, mutta jollain tapaa oma käsitys siitä, mitä elämän tulisi olla, alkoi saada otetta omassa ajatusmaailmassa. Tällä tarkoitan sitä, että ottaisin otteen omasta elämästäni, enkä koskaan tulisi olemaan kenenkään sylkykuppi tai ylipäättäen en nöyristelisi kenenkään edessä. Vaikeat tilanteet tulisin hoitamaan pääkopalla, joko muita hyväksikäyttäen tai sitten ihan vaan puhumalla toisen soluun, jos joku asia ei etene niin kuin sen haluaisin menevän. Tämä päätös sai lopulta aikaan sen, että yksi yksittäinen tapahtuma muutti koko loppuelämäni suunnan.

En muista tarkalleen mikä päivä oli kyseessä ja olimmeko olleet kuinka isolla porukalla liikkeellä, mutta joka

tapauksessa kunnon kännisakilla matkaa tehtiin kohti äidin siskon asuntoa. Idea varmaan oli, että aikuiset ryyppää ja kakarat touhuua keskenään jotain sen aikaa. Pääsimmekin määränpähän ja juurikin tällainen ennalta arvattavissa ollut touhu siinä sitten alkoi. Joku yksittäinen asia siinä kohtaa laukaisi sellaisen inhoreaktion sen hetkistä tilannetta kohtaan, että koin minun aikani tulleen täyteen tässä kombinaatiossa. Minulle tuli vain mitta täyteen sitä saatanan ryyppäämistä ja kunnon känniäliötouhua. Päätin ottaa yhteyttä mummuun ja vaariin, että tulevat hakemaan minut pois sieltä. Otin puhelimen käteeni ja soitin heille kertoen mitä ajattelen asioista juuri tuolla hetkellä. Eipä mennyt kauaakaan, kun isovanhemmat olivat paikalla, ja siitä lähdin heidän mukaansa. Korostan vielä, että tämä yksittäinen tapahtuma ei ollut se miksi tähän lopputulokseen päädyin, vaan se oli hetki, joka löi viimeisen niitin tapahtumaketjuun, joka oli liikaa pienelle pojalle.

Tuo puhelu tosiaan muutti elämäni suuntaa huomattavasti, koska muutin isovanhempieni luokse asumaan. Silloin elämässäni alkoikin ajanjakso, johon kuului säännöllisyys ja rajat. Se oli outoa aikaa pellossa eläneelle pojalle, joka luuli että kaikesta vastuusta pääsee karkuun, kun vaan esittää katuvansa. Koulutehtävät olikin yhtäkkiä pakko tehdä, nukkumaan mentiin ihmisten ajoissa ja välillä jouduin osallistumaan kotitöihinkin, mikä oli ihan uudenlainen kokemus. Uusi kokemus oli myös se, kun minulle opetettiin, ettei kaikki mene elämässä aina oman tahdon mukaan.

Yksi esimerkki on jäänyt erityisesti mieleen ja se tuntui silloin pikkupoikana raa'alta ja epäreilulta, mutta myöhemmin olen tottakai asian pointin ymmärtänyt. Kyseisenä iltana olin television vieressä odottamassa lempiohjelmani, joka oli jonkinlainen käänteinen kopio Gulliverin matkoista. Se oli kuitenkin tehty niin, että ihmisten pariin oli

tullut joukko todella pieniä ihmisiä, joita normaalit ihmiset koettivat auttaa pääsemään takaisin kotiinsa. Kyseessä oli siis sarja, jota olin seurannut koko sen esitysajan, katsoen aivan jokaisen osan mitä oli tullut. Tänään oli vuorossa viimeinen osa ja siinä ratkeaisi lopulta pääsevätkö sarjan hahmot kotiinsa ja millä konstein. Hehkutin ohjelmaa vaarille kaikella tapaa mitä mieleen tuli. Olin suorastaan pakahtua siihen jännityksen määrään, kun kävin mielessäni läpi erilaisia variaatioita loppuratkaisun osalta. Ohjelma oli juuri alkamassa ja huomasin, että vaarikin tulee katsomaan loppuratkaisun. No eipä hän tullutkaan. Vaari käänsi kanavan uutisille toteamalla, että nyt on poika aika oppia, että elämässä tulee vastoinkäymisiä ja kaikkea mitä haluaa ei aina saa. Olin puulla päähän lyöty ja minuun iski paniikki, etteikö oikeasti katsella ohjelmaa. Koetin itkun voimaa ja kaikkea mahdollista säälistä uhoon, mutta lopputulema oli sama. Uutiset katseltiin loppuun ja sillä aikaa ohjelmani olikin sitten jo päättynyt. Edelleenkin on tuo loppu ohjelmasta siis näkemättä ja odotankin mielenkiinnolla, tulisiko ohjelma vielä joskus eteeni ja voisin nyt aikuisena nähdä loppuratkaisun. Se olisi todella legendaarista se ja voisi siinä samalla katsellessa nostaa vaarille maljan elämänohjeista, koska se oppi on tullut aika usein vastaan omassa elämässä. Olin toki pikkupoikana vuosia asiasta katkera, mutta siinä kohtaa, kun tajusin asian opin, niin katkeruus alkoi unohdumaan.

Aika nopeasti kävi kuitenkin selväksi, että isovanhemmat eivät tulisi olemaan viimeinen sijoituspaikkani. Asustelin heidän lisäksi välillä myös isäni luona, mutta jostain syystä se ei edennyt sen pidempiaikaiseksi järjestelyksi. Pian aloitettiinkin keskustelut siitä, että muuttaisin kummien luokse asumaan, olihan siellä kaksi serkkupoikaakin valmiina kaveriksi. Olin ajatuksesta innoissani ja vähitellen

alkoikin muuttokuorman teko kohti Hämeenkyröä. Kuor-
maa ei toki kauheasti ollut ja ne tavarat taisi mahtua lopulta
yhteen henkilöautoon. Olin valmistellut mieltäni kaikenlai-
siin muutoksiin, mitä muutto tuo tullessaan uusine ympä-
ristöineen ja ihmisineen, mutta sitä en aluksi osannut edes
aavistaa, minkälainen kulttuurishokki siirtymisestä tulisi.

Säännöt olivat tiukat ja minä en meinannut sopeutua
niihin millään, varsinkin, kun koin, etteivät säännöt olleet
kaikille samat. Tuntui nimittäin välillä aika vahvasti siltä,
että omat pojat saivat tehdä mitä vaan, ja kun jotain pahaa
tapahtui, niin syypää olin minä, varsinkin kun pojat osasivat
puhua aina kaiken minun syykseni. Oli kyse sitten jonkun
tavarán luvattomasta käytöstä tai ilman lupaa karkkivaraston
tyhjentämisestä vaatehuoneesta, niin aina oli parilla herralla
sädekehä pään päällä, vaikka kaikki olisi tehty yhtenä poruk-
kana. Samoin jos tuli tappelu, niin monesti se alkoi niin, että
vanhempi serkkupoika yllytti nuoremman kimppuuni ja
kun edes vähän pidin puoleni, niin nuorempi kertoi minun
olleen aktiivisempi osapuoli. Kotiarestit olivat myös minun
oma juttuni ja muiden ei niihin tarvinnut juurikaan osallis-
tua. Välillä en enää edes jaksanut väittää vastaan, kun tiesin
tilanteen vaan pahenevan jos alan hanttiin laittamaan. No
jälkeenpäin voin todeta, että kuri oli hyvästä ja voin todeta
myös, että olisi voinut tehdä hyvää serkkupojillekin ihan
vain peilaten heidän elämään miten se on edennyt kum-
mankin osalta. Sitä ei vaan lapsena koe muuta kuin tuon
epäreiluuden, vaikka ajatus olisikin ollut tarkoitusperiltään
hyvä, edes jollain tapaa.

Asuimme kolmen rivitalon pihapiirissä, jossa lähes jokai-
sessa asunnossa oli hyvin eri-ikäisiä lapsia. Pihapiiri oli kai-
killa tavoin varsin aktiivinen, ja aikuiset järjestivät meille
tekemistä, esimerkiksi olympialaisia, joissa me lapset saimme
kilpailla omilla vahvuuksillamme. Omasta mielestäni

käyttäydyin noina aikoina jopa melko fiksusti. Toki testasin omia rajojani säännöllisesti ja opin, että ihan kaikkialle aikuisten valvova silmä ei yllä. Tässä perheessä rahat olivat yhteisiä ja käyttörahaa oli helppo saada. Tuntui, että rahoista ei kukaan pitänyt kirjaa ja ahneus sai minusta vallan. Pöydällä oli rahapussi, jonka sisältöä tutkimalla selvisi, että pystyn helposti ottamaan rahapussista 120 markkaa, joka oli tuolloin iso summa. Koulupäivän jälkeen mentiinkin sitten kaverien kanssa kauppaan ja ladottiin kassahihnalle karkkia isot kasat ja minä polleana sanoin maksavani kaiken. Tutunnäköinen myyjä katsoi minua pitkään, mutta ei sanonut mitään. Sanoin hänelle, että ollaan lähdössä luokkaretkelle ja haemme sinne eväitä.

Karkkien suhteenhan ei ihan loppuun asti tullut mietittyä, kun niitä ostettiin suhteellisen paljon. Kotiin niitä ei voinut viedä, kun ei ollut selitystä mistä ne oli tulleet, joten kaikki oli syötävä matkalla. Melko huono olo olikin, kun kotipihaan pääsin. Oloa huononsi lisää myös seikka, että näin kuinka se sama kaupan myyjä oli kummitätini ja naapurimme jutuilla. Silloin tajusin mistä hän oli tuttu. Hänen lapsensa oli naapurissa perhepäivähoidossa ja oli juuri nyt hakemassa lastansa hoidosta. Olin aivan varma, että käry kävisi. Jollain ilveellä tämä myyjä ei kuitenkaan sanonut mitään ja huokaisin helpotuksesta. Kiinni ei jääty, mutta karma hoisi asian järkyttävän huonolla ololla.

Jälkikäteen miettitynä elin siis aika normaalia lapsen ja nuoren elämää. Toki siinä vaiheessa, kun muut ikäiseni lähtivät kylille ryyppäämään, minä vietin aikaani kotosalla varsin lapsellista elämää eläen. Lukioaikana sitten mukaan tuli kuntosalilla treenaaminen sekä kamppailulajit, jotka alkoivat pikku hiljaa kasvattaa myös omaa itsetuntoani ja sitä kautta aloin liikkua enemmän myös ihmisten ilmoilla. Noihin aikoihin toki isänikin niitti mainetta muun muassa

Aamulehden rikoksia-palstalla. Hän sai juuri tuohon aikaan tuomion tapon yrityksestä. Hän oli ampunut riitatilanteessa toista miestä mahaan kolme kertaa. Häntä syytettiin samassa yhteydessä toiseen henkilöön kohdistuneesta päähän ampumisesta myös, mutta hänet todettiin syyttömäksi siihen asiaan. Hänen meriiteillään sain minäkin olla rauhassa. Välillä isä nimittäin kävi myös meidän paikallisella kylägrillillä muistuttelemassa kaikkia, että hänen poikansa saa elää hissukseen ilman häiriöitä. Niistä käynneistä hän ei muistanut minulle kertoa, vaan sain kuulla asiasta tutuiltani.

Koulunkäynnin puolesta ainoa varsinainen kerrottava kohokohta oli se, kun jollain käsittämättömällä ihmeellä pääsin ylioppilaaksi. Tämä siitä huolimatta, vaikka opettajat olivatkin pitkin kouluikaani muistuttaneet kuinka minusta ei tule yhtään mitään, niin kyllä tuli, juurikin tuo ylioppilas.

Tämä kirja on kuvaus suomalaisen ex-poliisin elämästä ja matkasta kohti maailman julmimman kartellin raunioita.

JANI MIKAEL PERKONMÄKI oli poliisi. Hän uskoi oikeuteen, järjestykseen ja siihen, että rikolliset ovat aina jossain "toisaalla". Mutta pian hän huomasi itse kulkevasa rajan väärällä puolella.

"Mitä enemmän perehdyin Pablo Escobariin, sitä suuremman osan se valtasi elämästäni. Joka hetki minä, kyröskoskelainen mies, olin tietämättäni lähempänä Medelliniä."

KIRJA on kertomus siitä, miten valta ja itsepetos voivat piiloutua myös virkapuvun sisään.

PERKONMÄKI ei kiertele, vaan avaa elämänkaarensa kipeät ja kiehtovat vaiheet sellaisina kuin ne tapahtuivat, tunne-
myrskyt, vankilavuodet ja hurjat kohtaamiset Suomessa, Kolumbiassa ja Espanjan aurinkorannikolla.

KIRJA on Perkonmäen versio siitä, mitä todellisuudessa tapahtui.

Jani Mikael Perkonmäki (s. 1976) on entinen poliisi, jonka elämäntarina on kaikkea muuta kuin tavanomainen. Hän on toiminut urheilumaailmassa, paikallispolitiikassa ja liiketoiminnassa – sekä virallisten että epävirallisten rajojen molemmin puolin.

9 789528 502890

ISBN 978-952-850-289-0

KL 99.1